

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Under vor sidste Krig

Citation: Larsen, Karl: "Under vor sidste Krig", i Larsen, Karl: *Under vor sidste Krig*, Gyldendal, 1897, s. 475. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_11-shoot-idm140053903026144/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Under vor sidste Krig

Afgrunden, om ogsaa denne Verden tager, hvad den har givet af Forlængelighed. Ja, om ogsaa at Graven aabner sig for os, og man ser Døden komme, saa behøver man ej at frygte, thi dette Liv er jo kun en Begyndelse paa Vandringen til det andet, evige Liv. Lad mig kun derfor se, at I ikke bekymrer Eder for mig men husk paa, at ikke en Spurv falder til Jorden uden Guds Vilje, langt mindre et Menneske, og hvad Gud lader ske er altid til det gode og til Gavn for dem, som elske ham og tro paa ham . . .

Efter Dybbøls Fald kan han «ikke nøksom paa-skønne det Held, som Gud har ladet mig vederfares og alle ved 4. Regiment. Vi blev nemlig løst af Forpost d. 17. om Aftenen . . . Vi blev blæst ud til Middag den 18. og maatte til Ulkebøl for at danne Reserve. Det var kun en kort Hvile at faa. Vi skulde ligget paa Landet i 3 Dage, men det maa vi ikke klage os over. Vi maa love og prise Gud, fordi at vi ej kom med i Ilden, og forii han saaledes har bevaret os, især ved 1. Komp. . . .

Under Vaabenhvilen paa Als «kan jeg fortælle Eder, at jeg var baade til Barsel og til Begravelse den 22. hos den Gaardmand, som jeg havde lagt i Kvarter hos i II. Hans Søster, hun var frugtsommelig ved en Karl, som havde tjent der paa Stedet. Han er Soldat ved 21. Regiment og ligger oppe i Jylland. Hun gjorde Barsel, medens vi laa der i Kvarter, og døde et Par Dage, efter at vi var rejst derfra. Vi var der i 10 Dage, saa var vi paa Forpost i 4 Dage, saa kom vi paa Landet igen til en By, som hed S. Da vi kom der, fik vi 7 Mand, som havde ligget der, og vores

Vaabnmester og Fureren, de laa der ogsaa tillige med 12 Mand af os, vi 7 Mand og disse 2 Underofficerer blev bedt om at komme og faa hende til Jorden; der var heller ikke noget i Vejen for at faa Lov til at gaa. Der var Barsel med det samme, thi Barnet blev døbt, for det lever. Det er fuldkommen saa raske Gæstebud, de gør her paa Als, som for os der hjemme. Vi blev opvartet med Kage og Sigtebrød samt Sul og Sennopost og Smør, og derpaa Kaffe, lige til vi vendte Koppen om, saa længe blev de ved at skænke op til os, og saa fik vi Søsterkage til. Dette fik vi, førend vi gik til Kirke. Da det saa var forbi, og vi kom af Kirke, stod de samme Retter paa Bordet, og vi tog os saa en Mundfuld, inden vi fik Suppe og Lammekød til Eftermad; da saa en god Time var gaaet, fik vi Risen-grød og Fisk, og 1½ Time derefter Kaffe og saa mange Kaffe-nægter, som vi vilde drikke enhver især. Det var næsten ikke til at udholde at æde saadan den hele Dag. Vi var der, til Kl. var 9 om Aftenen, og jeg morede mig meget over dette Gilde . . .»

Efter at Krigens atter er brudt ud, hedder det:
«det gaar nu med Granater ligesom ved Dybbøl; Rekruterne begyndte saa at spidse Øren; os andre er det ikke saa ubevant for. Det lader til at vil blive en drøj Tid, for vi skal nok hjælpe os selv, men lad os ikke forsage, naar Nøden er størst, er maaske Guds Hjælp nærmest, og jeg stoler paa Gud i, hvor det saa gaar. Han er ene mægtig til at bevare os, lad os derfor bare stole paa ham baade i onde og gode Dage, saa gaar det os altid godt . . .»

Den Nat, Projserne gaar over til Als, faar Søren